

vilde komme ind paa. Forholdene vare jo saaledes misstyrede derovre af Regeringerne i de sidste 20 Aar, at det er naturligt, at der kom Fortvivlelse op imellem Folk derovre. Jeg har ikke berørt det Forhold før, men det er en meget vægtig Klage mod den daværende Regering, naar slikt kunde foregaa, og det viser for Resten, hvor lidt Regeringen har gjort for at støtte Guvernementet og Kolonialraadene, eller hvor lidt Guvernementet gjorde under de daværende Ministres Ansvar til Fremme af Øernes Vel. Jeg har et Brev her, som jeg fik derovre fra, da der for en halv Snes Aar siden var nedsat et Udvalg. Som Medlem af dette Udvalg skrev jeg til Vestindien for at faa lidt at vide om Forholdene, og jeg skal blot fremhæve et Par Bemærkninger, der kom til mig derovre fra.

Den Herre, jeg skrev til, var udnævnt Medlem af Kolonialraadet. Han var Udlænding, saavidt jeg ved Englænder, græsk Konsul, og han havde stor Interesse for Øerne. Han skriver, at han er meget glad ved nu at høre, at man endelig vil tage sig lidt af Sagerne derude, og at man ønsker Besked derom. Det er det fortvivlede for dem derude, at der ingen Fremgang er mulig med den Ligegyldighed, der vises fra Moderlandet for alt, hvad der vedrører Øerne.

At den Ligegyldighed var til Stede, vide vi jo bedst; vi hørte eller saa jo ikke noget til, hvad der foregik derude. Der er vist ikke nogen, der i den sidste Menneskealder har set eller læst nogen Beretning fra Kolonialraadene, og Regeringerne gjorde som bekendt intet. Regeringen forelagde et Forslag, som blev behandlet i Rigsdagen, men den vilde ikke en Gang forhandle med Udvalget om Sagens videre Ordning, uagtet den Betænkning, som den Gang fremkom, i mange væsentlige Punkter slutter sig netop til det, der er foreslaaet af Kommissionen og til Dels ogsaa er indeholdt i de foreliggende Lovforslag.

Men den paagældende Herre siger yderligere: Jeg vedlægger nogle Blade og nogle Papirer, og De vil deraf se, at alle Interpellationer i Kolonialraadene, som antyde nogen Kritik af Guvernementet, blive undertrykte. De komme for for lukkede Døre, ingen Kritik af Guvernementet maa komme ud. Øernes Blad — jeg tror det hedder „St. Thomas Tidende“ — udgives og redigeres af en Slægning af Guvernøren, og alt, hvad der kan tyde paa Opposition, bliver undertrykt. Og flere andre nyttige Ting skriver han. Det viser dog, at der blandt disse fremmede Folk var Mænd, der

havde Interesse for Øen og med Harme saa paa, at intet kunde gøres og ikke en Gang havde Talefrihed og ikke en Gang offentlig i Kolonialraadene maatte kritisere Guvernementet. Og det Lovforslag, der her foreligger, hvorved der gives Medlemmerne af Kolonialraadet Sikkerhed for, at de ikke kunne drages til Ansvar for deres Ytringer i Raadet, viser jo tydeligere end noget andet Tilstanden, og hvorledes disse Kolonialraad ere blevne behandlede fra Guvernementets Side, idet de først nu faa den Ytringsfrihed, som de burde have haft forlængst.

Med Hensyn til Valgbarhed og Valgret urgerede de Herrer saa stærkt dette, at det var uhørt, at en Mand kan være valgbar og have Valgret uden at have Indfødsret. Men det kan virkelig ikke nytte at sammenligne disse to Øer med deres nogle og tredive Tusinde Indbyggere, der danne en lille Verden for sig selv, med de større Samfund. Det er af den største Interesse for Øernes Opkomst, at Udlændinge ville komme dertil og tilføre dem Dygtighed og Kapital. Hvis de ærede Medlemmer, som interessere sig for det, ville læse f. Eks. den Bog, jeg holder her, som er udgiven af en kulørt Mand i Vestindien ved Navn Sixto, ville de se, med hvilken varm Interesse han tænker paa sit lille Fædreland, og i hvor høj Grad han paakalder netop Emigrationen, paakalder det, at man gør det let tilgængeligt for Udlændinge at komme og arbejde for Øernes Fremskridt. Det er skrevet med en Følelse og Varme for hans lille Fædreland, som er i høj Grad tiltalende, og han viser stor Kærlighed og Ærbødighed for Moderlandet, men med Beklagelse over, at der intet gøres derfra.

Naar der nu er Tale om Valgretten, maa vi vel huske, at hvis der nu gøres Forandringer i den nu bestaaende Valgret, er det et Brud paa den Ret, som er givet Beboerne i Kraft af den bestaaende Forfatning. De have efter Kolonialloven, som blev vedtagen for 42 Aar siden, Valgret, naar de ere uberygtede, og naar de have Indfødsret, eller naar de have boet paa Øerne i fem Aar, og saa kræves der for Resten ikke videre. Skulle vi haabe paa at trække fremmede dertil, da vi jo ikke selv gaa der ud at befolke Øerne eller komme med Kapital og virke der, maa vi gøre Opholdet saa tiltalende som muligt. Vi kunne ikke forlange, at en Englænder, der nedsætter sig der, for maaske at blive der en Snes Aar, skal opgive sin Nationalitet. Det kan maaske forlanges, naar han gaar til Kanada eller et stort Rige, hvor